

ЦѢНАТА

на

в. „НЕДѢЛЯ“

е:

Въ България за година 4 лева

За шесть мѣсеци 2:50

„ три „ 1:50

Въ странство:

За година 5 лева

„ шесть мѣсеци . . . 3 „

„ три „ 2 „

Неплатени писма не се приематъ.

Абонамента въ предплата.

Единъ брой 20 стотинки.

НЕДѢЛЯ

ВСИЧКО

Що се отнася до вѣстника писма, рѣкописи, и пр. да се испраща до Редакцията въ Плѣвень а пари до администратора

Д. П. Бакърджиевъ.

Неупотребени рѣкописи връщатъ се обратно, само ако сж придружени съ нужните за това пощ. марки.

За обявленията на сжд. приетави се плаща по 5 ст. на дума, ако се публикуватъ по три лъти, по 3 ст. За частни по 20 ст. на редъ въ 4-та страница, а за първата по 50 стот. За срочни (шестмѣсечни или годишни) обявления се правятъ важни отстъпки.

Единъ брой 20 стотинки.

ДВѢ-НЕДѢЛЕНЪ ПОЛИТИКО-ИКОНОМИЧЕСКИ И КНИЖОВЕНЪ ВѢСТНИКЪ

Всѣки абонатъ има право да си достави загубения брой, но току следъ получаването на слѣдующия брой. Инакъ, слѣдъ туй врѣме плаща като за „старъ“ брой, и то ако има.

Adresse
Redaction „Nedelia“
Pleven.

Редакцията е взела за правило да не испытъва никакви порѣчки, които не сж придружени съ стойността.
За обявленията се плаща слѣдъ първото публикуване.

Настоятеля на сп. „СВѢТЪ“ въ градътъ ни е г-нъ Ангелъ Ив. Мускоровъ, който взе грижата да приема стойността и записва нови абонати. За това всѣкий отъ градътъ, който би желалъ да се запише за абонатъ на сп. „СВѢТЪ“, може да се отнесе до писалището на г-на Мускорова, сръщу Окр. Сждъ. Администрацията.

ПО ОБЩЕСТВЕННАТА ДѢЯТЕЛНОСТЪ У НАСЪ.

Ще бжде ли щастливо нашето отечество да се радва на свѣтло бждѣще? Този е най жизненния въпросъ за онзи българинъ, който искрено обича отечеството си и който отъ душа и сърдце желае да види: че нашия народъ е тръгналъ по истинскитѣ стѣпки на прогресса и се стрѣми да заеме видно мѣсто въ редътъ на цивилизованитѣ нации. Другъ въпросъ е, много ли или малко сж тия достойни синове на България, които прѣнебрѣгватъ урока на дѣйствителността и забравятъ да се погрижатъ за личното си благосъстояние, а се впусчатъ въ расжждения за положението на ближния си, и работятъ за щастливото бждѣще на родината си. Ние вѣрваме, че всѣки здравомислящъ и неразваленъ нравственно чловѣкъ е малко или много идеалистъ. Всѣки подобенъ българинъ се замислюва надъ горния доста обширенъ въпросъ. Тѣй като съвсемъ естествено е, да се замислюва чловѣкъ върху сждбата на ближнитѣ си и бждѣщето поколѣние. Ние имаме прѣдъ себе си и фактъ, който ни утвърждава въ изказанитѣ тукъ мисли.

Мновина ни питатъ: каква е перспективата на България; какъвъ успѣхъ въ културно отношение я чака, когато сегашната ни общественна дѣятелностъ е тѣй шантава, тѣснолинейна и непрѣдвидлива. И намъ е неприятно да констатираме тази тъмна страна на нашата обществена дѣятелностъ, но защо да прѣмълчаваме? може би че чрѣзъ изобличаването лошитѣ страни въ дѣлата на общественнитѣ дѣйци, ще да се прѣмахнатъ или намалжатъ.

Дѣлата на ония, които сж се нагърбили съ общественната дѣятелностъ носятъ отпечатъкъ на слѣзно партизанство. Добръ разбраното партизанство, категорическо заявяваме, не само е позволително, но е и необходимо и, ако негодуваме противъ сжществуващото у насъ партизанство, причината е защо го намираме за криворазбранно, безмисленно и гибелно. И наистина, какъ да не се възмущаваме отъ ония, божемъ, дѣатели, които за едно мѣсто въ общинското управление или въ окръжната постоянна комиссия ставатъ или прѣкалени поддържатели, или отчаени опозиционери, съобразно съ това настанѣли ли сж се, или не въ креслата на тия мѣста. За първитѣ всичко, що не е въ ущърбъ на тѣхнитѣ лични интереси и партизански страсти, е полезно и похвално; а за вторитѣ всичкитѣ безисключение дѣла на тѣхнитѣ противници сж безсмислени, врѣдни и опропастителни. Кой сж прави, кой криви, не може да си обясни този, който не взема за чиста монета

както утвържденията на еднитѣ, тѣй и отрицанията на другитѣ, т. е. този, който не е заслѣпенъ отъ криворазбранното партизанство у насъ. Отъ друга страна като гледа чловѣкъ, че на едни мѣста нищо не се прави за процвѣтяването на населението, а въ други — се съграждатъ даже церкви и училища само и само да се принесе осѣзателна облага на тия, които боравятъ съ постройката на тѣзи инѣкъ полѣзни згради, безпристрастниятъ наблюдател дохожда въ недоумѣние и се пита: има ли у насъ общественна дѣятелностъ и отъ какво качество е тя? Създава ли се нѣщо здраво, дълготрайно, което би принесло облага на нашето общество. Съ какво се гарантира успѣхътъ на народното процвѣтяване и благосъстояние. Кой незабѣлѣзани или грандиозни дѣла ще се послѣдватъ отъ желателнитѣ на народътъ ни резултати. Днесъ за-днесъ у насъ се развива трѣскава партизанска дѣятелностъ. Дали тази дѣятелностъ нѣма да облагодѣтелствува нашия народъ. Толкозъ повече, че имаме много партии или подобрѣ фракции, които се надпрѣварятъ съ обѣщанията си да извършатъ най полѣзни работи за страната и съгражданитѣ ни. Обаче, историята на 18 годишното ни вече политическо сжществуване не ни утвърждава въ такова едно прѣдположение. Народътъ ни имъ злочестината да бжде даже теранезиранъ и осѣкатенъ въ развитието и прогресирането си. Впрочемъ, тази анормалностъ вече се отстранява и за сега, ни се вижда, че се създаватъ обстоятелства благоприятни за напредѣкътъ на отечеството ни. Но печалното е, че горното народно злочестие, което нарѣкохмъ „анормалностъ“, е произлѣзло не отъ случайнитѣ влияния, а отъ дълбоченитѣ на общественната ни дѣятелностъ, и че сегашното подобрене въ политическия ни животъ се дължи на искусственната поддръжка. Ако нашитѣ обществени дѣатели, безъ исклучение, бихъ дѣйствували врѣзъ основа на принципитѣ, а не въ зависимостъ отъ лични интереси и страсти, тогава ний бихме признали съвършения благоприятенъ режимъ като съзнателно послѣдствие на общественната ни дѣятелностъ.

Какво да кажемъ за минѣлата и настоящата общественна дѣятелностъ, когато нейнитѣ дѣйци почти всички сж игнорирани всѣкакви принципи. Вслѣдствие на това тѣзи дѣйци сж биле твърдѣ непослѣдователни. Случвало ни се да видимъ, че, вчера обожавани шефове да бждатъ на слѣдующия день отритвани, или пъкъ побратяване съ вчерашнитѣ си бърли противници. Дали това е само безхарактерностъ, както справедливо се зове такава едно поведение, или и безрасъденъ постѣпкъ? — споредъ насъ това грозно явление е слѣдствие на общественно-политическо невѣжество. — Този обществененъ дѣятел, който въ противникътъ си намира само едни лоши страни, който не признава въ него никакви способности, а отъ друга страна счита своитѣ дѣла за недо-

грѣшими и само себе си за способенъ, е чловѣкъ за сжжаление, отъ колкото истински ратникъ въ общественното поприще. Общественниятъ дѣятелъ трѣбва да се отнася строго критически спрѣмо своитѣ дѣла и самаго себе си. Той трѣбва да се съобразява съ думитѣ на Сократа: „познай себѣ си“. Само тогава той ще да бжде въ състояние, да се произнася за другитѣ по трезвенно, и безъ да подпада въ груби непослѣдователности и противорѣчия. Само такъвъ партизанинъ може да има критерий за правилното оцѣняване както на своитѣ, тѣй и на чуждитѣ постѣпки.

Разумната, полѣзната и непогрѣшимата общественна дѣятелностъ може да се развива само върху почвата на съврѣменнитѣ принципи и идеи. Тия принципи и идеи не трѣбва да бждатъ приети на вѣра, а е необходимо да се въсприематъ съзнателно. Това не е невѣроятно за онѣзи, които сж способни да се отнасятъ критически къмъ окръжаващитѣ ги вѣщи и явления. Но трѣбва да признаемъ, че особено за изучованието на социалнитѣ явления и закони, се изисква много нѣщо. Изисква се, както казахме, критическо отношение; изисква се голѣмъ трудъ, за да се усвожатъ разнообразни познания и за да се придобиятъ ясни прѣдставления за нѣщата и тѣхнитѣ отношения. Трѣбва да се усвожатъ, ако не друго, поне основитѣ на разнитѣ клонове отъ науката и историята. Подиръ това трѣбва отъ придобититѣ познания да се извличатъ вѣрни заключения. Съ други думи като се знае минѣлото и настоящето да се прѣдвиди бждѣщето. Всичко това въ поголѣма или помалка степенъ трѣбва да обладава всѣки обществененъ дѣятел, като се начне отъ най послѣдний и обикновенъ избирателъ. Само тогава ще можемъ да се радваме на свѣщената и плодотворна борба на принципитѣ и идеитѣ, а не както сега да бждемъ зрители на низката лична расправа за „кокала“.

Прѣдъ видъ на горнитѣ ни расжждения, които чистосърдечно исповѣдаме, ние въ качеството си на скромни журналисти се държимъ и ще се държимъ на страна отъ сжществуващитѣ партии и ще осжждаме лошитѣ страни на сегашната общественна дѣятелностъ, а добритѣ ѝ — ще насърдаваме. Отъ горнитѣ редове се вижда, каква трѣбва да бжде, спорѣдъ нашето мнѣние общественната дѣятелностъ или борба у насъ. За тази съзнателна, честна и общеползна дѣятелностъ, ще ратуваме въ колонитѣ на органътъ си и въ това си трудно прѣдприятие отчакваме морална и материална поддръжка отъ независимитѣ образовани членове на нашето общество.

ИКОНОМИЧЕСКИ ОТДЪЛЪ.

Спорѣдъ направенитѣ до сега опити съ индустриалнитѣ растения, отъ които можемъ да се надѣваме за по-сигурна печалба, нѣкои отъ тѣхъ много добръ ще успѣватъ въ нашата страна. Такива сѫ растеніята отъ прѣдлинитѣ — лентѣ и конопѣтъ, отъ масленицѣ-раницата; на много добръ успѣва и цвѣклото, отъ кое-о се произвежда захаръ и картофитѣ за спиртъ и скробъла.

Вмѣсто да произвежда земледѣлеца малодоходнитѣ и безцѣннитѣ зърнени храни, не ще ли бѣде по добръ да обработва нѣкои отъ горнитѣ индустриални растения, които много по-вече струватъ? — Ввежданieto на такива растения, особено за дрѣвнитѣ ни поминаци сѫ единичното сръдство за повдиганieto на нашето земледѣлие.

Нашата земя, като че ли е благословена отъ Бога да може да ни дава всичко, каквото ни трѣбва. Отъ това нейно благословение, тѣй да се каже, ний не умѣемъ да се възползуваме. Много отъ продуктитѣ, които купуваме отъ странство съ доста скъпа цѣна, ний можемъ да си ги произведемъ тука, така напр. захарта, хлѣбний спиртъ, фини брашна, растителни масла, употребяеми за храна и др. Когато растеніята, отъ които се добиватъ тѣзи продукти, успѣватъ по насъ, какво ни прѣчи да си ги добиемъ тука, вмѣсто да даваме пари на другитѣ държави? — ще кажемъ ний, че нашето незнание и неразвитата индустрия ни бъркатъ въ това.

Нѣкои отъ тѣзи растения каквито сѫ лентѣ и конопѣтъ, за да се прѣработватъ изискватъ се малки капитални или могатъ да се прѣработватъ въ малкитѣ стопанства. Гдѣто се и произвеждатъ. Нашитѣ стопанства, като такива — малки, могатъ безъ спънка да въведѣтъ тѣхното обработване. Изисква се само да знаятъ какъ става тѣхното прѣработване. Като знаятъ това, тѣ могатъ съ успѣхъ да ги култивиратъ въ стопанствата си, като замѣнятъ съ тѣхъ една частъ отъ зърненитѣ си храни.

Има жѣста въ отечеството ни, гдѣто по успѣшно ще вирѣятъ другитѣ индустриални растения, — цвѣкло или картофелѣтъ, или раницата, отъ колкото лентѣ и конопѣтъ. Както цвѣклото така и картофела, и масленицѣ растения изискватъ голѣми капиталы за тѣхното прѣработване въ продаваеми продукти. Тѣхното култивирание въ нашитѣ стопанства ще бѣде износно, само когато околото тѣхъ има такива фабрични завѣдния, които да ги купуватъ, като суровъ продуктъ отъ нашия земледѣлецъ и ги прѣработватъ. Значи, за да може да се введе въ насъ обработката на тѣзи растения, трѣбва прѣди всичко да се потрудимъ за откриванieto на прѣработвателни завѣдния. За тази цѣль почитаемото ни правителство трѣбва да подпомага, било на частни инициатори, било на дружества, които искатъ да създадѣтъ такива завѣдния. Въ този случай селскитѣ ни дружества ще могатъ много да си помогнатъ. Като има при едно село една дружествена фабрика, която да прѣобрѣща произведенитѣ отъ селскитѣ сурови продукти въ леснопровози за продажба, ще оставятъ остатъци, които ще имъ послужатъ както за отхраняването на добитѣкъ така и за торение.

У насъ доста добръ успѣва и скотовѣдството. Ний имаме много добитѣкъ, но вслѣдствие нерационалното му отглеждане, той е много отпадналъ. Нашия земледѣлецъ

има възможностъ да произвежда макаръ отъ първо по дрѣвни, но по жилави коне, отъ колкото Венгарскитѣ, за които толкова пари даваме на Австро-Унгарцитѣ; той има възможностъ да угоява добръ Нашински свинѣ, като ги отхраща съ царевицата си, която самъ произвежда, вмѣсто да я продава съ толкова ниска цѣна. Почти всѣки видъ домашни животни може да успѣва изъ разнитѣ краища на отечеството ни.

Както покрай отглежданieto на индустриалнитѣ растения, така и покрай развъжданieto на кой да е видъ добитѣкъ, развитъ добръ единъ отъ дрѣвнитѣ ни поминѣци било пчеларство, било овошарството или други, ще принася на стопанството единъ добръ чистъ доходъ.

Прѣди ввежданieto на кое да е земледѣлско индустриално растение, или по широко отглеждане на скотовѣдството, или развитieto на нѣкой отъ дрѣвнитѣ поминѣци, трѣбва да се изучатъ подробно климатическитѣ, почвеннитѣ и икономическитѣ условия въ отечеството ни.

Това трѣбва да знаемъ добръ, за да умѣемъ какъ да поставяме съ ввежданieto имъ въ този или онзи край на отечеството ни. Друго важно, което се изисква е приготвянето на заръ за суровитѣ продукти отъ тѣзи индустриални растения, които изискватъ голѣмъ капиталъ за фабрициранieto имъ.

ПОЛИТИЧЕСКИ ОТДЪЛЪ.

В. „Руссия въдомости“, като прави обзоръ на политическата дѣятелностъ прѣзъ истеклата 1894 г. на всѣкитѣ европейски държави и държавици, спомѣнава за отечеството ни слѣдующето:

„Относително България минжлата година се ознаменува съ паданieto на Стамболова, съ тая крупна промѣна, която обѣщава да въдвори въ страната по нормални политически условия. Измѣненieto на Търновската конституция бѣ послѣдното тържество на Стамболова. Като увеличи законодателния периодъ отъ три на петъ годишенъ, като намали числото на народнитѣ прѣдставители на половина, като направи, щото прѣдполагаемия тогава наследникъ да исповѣдва католическата религия, Стамболовъ виждаше се по силенъ отъ колкото други нѣтъ. Но откритата опозиция, въ която прѣмина всеобщото, напразно притискане недоволство, скоро изясни, че края на Стамболовския режимъ е близъкъ. Главното сръдство, съ което се бореше мнозинството, въ което влигахъ прѣдлинитѣ политически другари на Стамболова, бѣше — основаването на цѣль редъ опозиционни вѣстници, които сѫ имали несъмнено голѣмо влияние върху съживяването на терроризованата отъ Стамболова страна. Къдѣ пролѣтъта общото настроение на страната успя да се изясни твърдѣ опрѣдѣлено, щото Князь Фердинандъ счете за опасно да се съгласи на новитѣ репресивни мѣрки, които искаше да наложи всеислния министъръ. Паданieto на Стамболова се при-

дружи съ вълнения и демонстрации, въ които най-осѣзателно се изрази покинѣлата народна ненавистъ противъ Стамболовския режимъ. При назначенieto на ново министерство прѣдпочете се чловѣкъ, който съ прѣдпазливостта и политическото си умение, може въ първо врѣме да подкрѣпи положението на Княза и да прѣдупрѣди понататашнитѣ политически неотчаквания. Като не испускаше изъ ръцѣтъ си силната властъ, която бѣше наследилъ отъ прѣдшественникътъ си, Стоиловъ до извѣстна степенъ ослаби политическата задушеностъ, която тежеше надъ страната, и прѣдаде на цѣлото управление по малко жестокъ и повече законенъ характеръ. Изборитѣ за народното събрание станахъ подъ енергическото министерско давление, което при все това прѣдставляваше значителенъ шагъ напредъ въ сравнение съ пълния произволъ и насилие на Стамболовскитѣ „избирателни компании“. Въ резултата се указа, че въ народното събрание влѣзоха прѣдставители отъ всѣкитѣ политически фракции на страната. Министерството на Стоилова, което се прѣобразова въ края на първата сесия, се поддържа въ настояще врѣме отъ достатъчно мнозинство; впрочемъ, характера на това мнозинство не може да се каже, че ще бѣде постоененъ. Появяването, на политическата арена на такива опитни и нѣкога си популярни политически дѣятели каквито сѫ: Цанковъ и Каравеловъ, може да има твърдѣ значително влияние на по нататашния вървѣжъ на събитията.“

И Ъ Т О Н И С Ъ

— Нашето правителство доста енергически се занимава за повдиганieto на земледѣлieto и индустрията. Г-нъ Финансовия Министръ крое да направи единъ заемъ отъ 10 милиона лева, съ който да се увеличи капиталъ на сегашнитѣ земледѣлчески каси. При това щѣло да се даде най-възможнитѣ улѣснения на нашия земледѣлецъ и индустриалецъ за да се ползува съ ефтинъ кредитъ. Спорѣдъ свѣдѣнията ни, това скоро щѣло да се осъществи. Дай Боже частъ по скоро да стане това за да се избави клѣтия селякъ отъ тия кърлеши-пихвари.

Посрѣщанieto на новата година въ гр. Плевенъ. — Благотворителното дружество „Съгласие“ за посрѣщанieto на новата година бѣ устроило една приятна вечеринка дадена въ новопостроения театраленъ салонъ.

Началото на вечеринката започна съ хоро, подъ приятнитѣ звукове на военната музика. Подиръ това г-ца *Станчева* много хубавичко надекламира Ваговата „Грамада“ слѣдъ която г-нъ *Ив. Генчевъ* прочете отломѣтъ „Коприва“ изъ „Драски и шарки“. Г-нъ *Хр. Цветковъ* съ особено въодушевление разказа приказката на Андросона — „има ли въ това нѣкакво съмнение“, гдѣто съ едно саркастическо искусство се подиграва клякарството. Подиръ това, слѣдъ като се испрати вече старата година, която завѣща на Плевенци *проклятие*, малката г-ца *Н. Маринова* издекламира стихотворенieto „сръдство да нѣма чловѣкъ врагове“. Въ това врѣме едва що излизе отъ печатъ по-

то внимание и нѣма да пожалите, за гдѣто сте ме удостоили съ него; нѣма да се пишманите, за гдѣто сте ми харизали нѣколко щастливи минути, да се разговоримъ по между си. — Да, азъ нѣма да Ви омръзна; напротивъ, съ своята вежливостъ, услужливостъ и прѣдупрѣдителностъ, ще направя да почувствувате и да кажете въ себе си: „той не е до тамъ красивъ, но затова пѣкъ е твърдѣ деликатенъ и благороденъ кавалеръ“.

Съ послѣдната мисль въ главата си азъ пристѣпвахъ отъ туалетната стая къмъ салона, за да се поклоня на всѣки тамъ присѣдствующи.

* * *

Музиката млъкна. Танцующитѣ освободихъ сръдната на салона и насѣдахъ, или застаняхъ, прави около столовитѣ и канпелетата. Не се минѣ много и нѣколко дами почнахъ да се расхождатъ. Отъ тѣхъ не всѣкитѣ се придружавахъ отъ кавалери. Повечето по двѣ или по три се движехъ и занимавахъ сами. Това не похвално за кавалеритѣ явление, които стояхъ отъ страна и си засуквахъ мустацитѣ, разбира се, може да удиви всѣкого, но не и меня, който бѣхъ навикналъ вече на тази источна, да не кажа, азиатска маниера. — Да, азъ не се удивихъ, но се обвехъ отъ недоумение, крето неможахъ изведижа да

Ф Е Й Л Е Т О Н Ъ

ТВЪРДѢ НЕПРИЯТНО.

Ескисъ.
Продължение.

Но и безъ г-ца Вѣра Разумова, многоуважаеми познати, азъ ще бѣда щастливъ тази вечеръ; тѣй като ще се намирамъ между Васъ, а не въ своята мрачна стая. Между Васъ, и още подъ обаянieto на музиката, която, ето на, чувамъ че свире. Наистина, тъкмо въ този моментъ се донесохъ до моя слухъ приятнитѣ звукове на музиката. Азъ се усладахъ и различихъ че тя свирѣ „дунайскія волни“, любимия мой валсъ. Никога до сега не ми се е случвало да слушамъ такова урлетателно и възвишено артистическо изпълнение на „дунайскія волни“....

Азъ вече се доближавахъ, и подъ влиянieto на музиката, хода на мойтѣ мисли се ускори. — Ето влизамъ, думамъ си, при тѣзи, които тѣй искрено уважавамъ и почитамъ, които готовъ съмъ колѣнопрѣклонно да благодаря, за гдѣто се срѣщамъ съ тѣхъ. Да, азъ трѣбва да имъ се отплатя; азъ трѣбва да имъ поднеса съ хляди благодарности. Но какъ, съ какви даниери?

О ти мило мое минжло, ти което си ми дари-

ло всичко, що имамъ, туй, на което малцина иматъ щастие да се радватъ; туй, за което не можъ да не бѣдѣ благодаренъ и признателенъ; но въ сѣщото врѣме не можъ още, да не ти се оплача, за гдѣто не си ми харизало онзи свѣтски талантъ, който единствено сега може да ми послужи. ... Впрочемъ не Не сѫ прави онѣзи, които казватъ, че за разнитѣ увеселителни събрания се изисквалъ особенъ талантъ, за да можалъ кавалера да се постави на приличната висота въ такова едно мѣсто. Напротивъ, и въ този случай, както и въ всѣки други —, достатъчно е да уважаваши тѣзи, които срѣщашъ, да не бѣдешъ злобенъ и прѣстрастенъ, а, наопаки, да бѣдешъ искрененъ, вежливъ, внимателенъ съ една дума да бѣдешъ съвършено деликатенъ спрямо всѣки. Туй е то искуството на свѣтския кавалеръ и азъ тази вечеръ ще докажа, че това е тѣй. Вий, многоуважаеми госпожи, които ме считате за неловкъ и срамижливъ кавалеръ, ще да се уверите въ противното. Вий ще видите, че азъ имамъ за всѣка отъ васъ вежливи и любовни думи. Вий ще видите, че азъ можъ да отгадая вашитѣ мисли и желанія прѣди да ги заявите. Вий нѣма да забѣлжитѣ, какъ ще истекжтъ много минути прѣди да туремъ точка на нашия приятенъ разговоръ; ще се убѣдите, че азъ заслужавамъ ваше-

годинишния номерът от в. „Недѣля“, въ който е помѣстено едно доста съвършено и духовито стихотворение „Утѣха“ писано отъ псевдонимния поетъ *Коло*, г-нъ *Хр. Петковъ* съ особенъ ентузиазмъ го издекламира, което се порѣдна съ гръмогласни ржкопѣскания и брависимости.

Въ вечеринката присѣтствуваха всички поканени граждани, чиновници и офицери. Тя трая часѣтъ до 4 слѣдъ полунощъ съ лотария и танцъ.

Едно е за забѣлѣзване, че Плъвенци и този пжтъ прѣкараха въ вѣселіе това забавление безъ да се почувствоватъ нѣкакви неприятности.

— Мнозина приятели ни запитватъ какво е нашето «вѣроу», защото отъ излизаніе до сега номера отъ нашия вѣстникъ, немогли да ни разберѣтъ! И иматъ право хората, защото у насъ партиитѣ така ги е напорилъ Господъ, както глѣбѣтъ пролѣтно и есенно врѣме. Но отъ нагата на страна, нека удовлетворимъ желанието на тия приятели. — Нашето „вѣроу“ е такова: 1) политическо и ѣкономическо възпитание на народѣтъ; и 2) Напрѣдѣкътъ на България. За сега ний сме индиферентни относително съществуващитѣ партии, защото нѣмаме още такива партии, които да привличатъ нашето внимание. Съга мислимъ, че се разбрахме, на-ли?

— Нашия Плъвенъ е богатъ и отъ тѣзи страна, щото съ такава хубава калъ съж покрити почти всичкитѣ улици, която ако се събере би образувала Ай-фелавата кула. Нѣкои зевзвечи ни расправятъ, че една австрийска компания кроляла да открие въ градѣтъ ни фабрика за правение на Солунски кирмиди. Какво благодарение би направила за Плъвенци, които се даватъ въ това Божие богатство!

— Тукашното учителско тѣло си състави свое дружество, което по случай новата година даде една хубава вечеринка.

— Петко Каравеловъ тръгналъ по обиколка изъ България да привлича приятели. Казватъ, че и нашия Плъвенъ щѣлъ да посѣти.

— Снѣгѣтъ у нашия Плъвенъ тѣзи година ептенъ е кисатъ. Дѣждъ колкото щещъ. Врѣмето меко, както пролѣтъ. Кой знае на какво прѣдвѣщава това. Иматъ думата великитѣ астрономи, които пишатъ календаритѣ....

— Дълбочината на калѣта изъ Плъвенскитѣ улици, всѣкой денъ се по малко нараства и не ще бѣде никому чудно, ако нѣкоя тжмна нощъ се случи да заглѣзне нѣкой. Чистотата и тя не пада по долу отъ калѣта: на всѣкъдѣкъдѣто и да трѣгне човѣкъ все току ще му се испрѣчи нѣщо, което прави отвращение на душата. За-да не ождемъ обвинени въ голословіе, считаме за дължностъ да посочимъ на нѣколко такива нечистотии, които съвсѣмъ случайно забѣлѣжихме: Срѣщу портата на Цвѣтко Цвѣтковъ въ единъ транъ има нахѣтрено дукъ, празови листа, чушки и др. т., а за гарнитура на всичко това, близо до транѣтъ една умрѣла котка; срѣщу портата на Марчо Лаловъ пакъ една умрѣла котка, а по коритото на барата, която тече посрѣдѣ градѣтъ не е за казване... Желателно е нашето кметство, което се прѣдставлява отъ интелегентни лица, да обърне по серпозно внимание върху санитарното състояние на градѣтъ, защото извѣстие е какво зло може да ви докара нечистотата.

отгадаа отъ гдѣ произлиза. Вгледяхъ се единъ, два пжти въ присѣтствующитѣ, но не ми се одаваше да открия причината на недоумението си. Наистина, казахъ, моя взоръ не намира нигдѣ г-ца В. Разумова, но и това не първи пжтъ се е случавало съ меня. Азъ тѣй и си прѣдполагахъ, че тя по скоро ще да отсѣтствува, нежели да присѣтствува. Вгледяхъ се още по внимателно и, чакъ тогасъ, забѣлѣзахъ, че познатитѣ ми дами не фигуриратъ между присѣтствующитѣ.

Тѣзи дами, отъ които се вѣсхищавахъ, които съж хахайки на вечеринката, никога не допускахъ, че ще да отсѣтствуватъ. Това неоеждано отсѣтстване силно ме поразі; азъ се смислахъ и не искахъ да да повѣрвамъ на очитѣ си и продължавахъ да ги търся изъ салона. Но прѣдъ мене се испрѣчваха все непознати лица. Тия лица бѣха гоститѣ, които, както и прѣдполагахъ, бѣха повече отъ колкото въ прѣдшнитѣ вечеринки. Най послѣ издирването ми се увѣча съ успѣхъ: азъ съгледяхъ само двѣ дами хахайки, а именно г-жа Е-ва и г-жа Т-ва. И двѣтъ стѣяхъ мълчишкомъ. Видѣхъ ми се нерасположени, сконфузени и за това не посмѣхъ, да ги попитамъ за отсѣтствующитѣ дами. Отдалѣчихъ се на страна и заставахъ като стѣлбъ. Рѣшихъ да чакамъ, да видя какво се върши тая вечеръ.

— Учимъ се, че прѣзъ пролѣтъта щѣло да се открие пакъ Народното Сѣбрание за даванието подъ търгъ жѣлѣзнопжтната линия Романъ—Плъвенъ и гласуването на пріетитѣ по принципъ законопроекти.

— **Вратитѣ полѣни съ катранъ.** Интересно! Прѣзъ всѣки 10 — 20 порти въ нашия градъ една поне ще видишъ облѣна въ катранъ. И, забѣлѣжително, туй умразно пжтно търпеливо се съхранява отъ притежателя на портитѣ. Какъ да си обяснимъ това? Едно отъ двѣтъ: или това публично и взаимно опозоряване, насочено противъ момитѣ и семейната честъ, произлиза отъ безсмислени и зловни клюкарства, или пжкъ то показва, че патриархалното чувство на нѣколцина протестира, възмутени отъ *модернитѣ* постѣпки на момитѣ. Изберете си, което искате.

— **Акциза въ Сърбия и у насъ.** (Таблица заета отъ в. в. „Стара Планина“ и „Миръ“).

За 100 килогр.	Акцизъ въ Сърбия.	Акцизъ въ България.
Захаръ . . .	лева 25	20
Захар. издѣлия „	100	40
Кафе	100	50
Кибритъ.	200	100
Орисъ.	20	нѣма
Дървено масло „	30	10
Спиртове	100	75
Пиво	20	5
Петрулеумъ . .	30	45

— **Бюджета на Русия за 1895 година** се вѣскача до 1, 214, 378, 030 рубли. Обикновеннитѣ доходи достигатъ 1, 142, 957, 006 р.; (въ това число влиза косвенния налогъ (акцизъ) който е около 520 и половина милиона рубли). Обикновеннитѣ расходи съж исчислени въ 1, 120, 094, 938 р. Обикновеннитѣ доходи надминаватъ обикновеннитѣ расходи съ 22, 862, 038. — Извънреднитѣ расходи се равняхъ на 94, 283, 030. Това число ще се покрие съ горния излишѣкъ и съ 71, 420, 962 р., които ще да се взематъ отъ свободния наличенъ капиталъ находящъ се въ държавното казначейство. — Цифрата на този свободенъ капиталъ къмъ 1-и Януарій т. г. вѣзализа до 325, 490, 501 р.

Извънреднитѣ расходи съж прѣдвидени за построяване на жѣлѣзни пжтища, отъ които по голѣмата частъ, а именно 49, 816, 515, за постройката на Сибирската жѣлѣзница.

— Прѣзъ нощта на 14 срѣщу 15 Декември м. г., бѣдния селякъ И. Л. отъ с. Махлата, Плъвенска околия, 25 годишенъ, жененъ, дѣца три, билъ застрашенъ отъ голѣмия студъ, който го заварилъ безъ дърва. Да ималъ плѣтъ или поне плѣва въ къщи, добръ; но и туй липсувало. Щода чини? Да иди на просия по-срѣдъ нощъ ли? Но ако го изругаятъ и натиржтъ? Знайте, сития не вѣрва на гладния. Л. се рѣшава. По-двора на сѣсѣда му М. лежели, небрежно прѣснжти, единъ тѣлѣстъ трушъ дърва (стѣлбъ), една върбова кобилица и една вѣхта ритла. Нашия бѣдникъ влиза, извлича ги дебришкомъ и, по тѣя начинъ,

Азъ си спрѣхъ погледа на близо-стоящитѣ до мене гости и видѣхъ между тѣхъ двѣ госпожици, съ които имаха честта да се познавамъ. Красивитѣ очи на тия посѣднитѣ глѣдахъ на други лица; но азъ забѣлѣзахъ, че, както тѣ, тѣй и всичкитѣ гости изглеждаха, че съж нерасположени: нѣмаше по лицата имъ оная веселостъ, както други пжтъ; тѣ тихо разговаряхъ и изредко се усмихваха и, то нѣкакъ си, искусственно.

Въ това врѣме музиката подкачи да свери полка. Нѣколко дѣвойки се завъртѣха. Азъ не почувствувахъ никакво желание да танцувамъ и затова прѣминахъ въ сѣсѣдната до салона стая. Тамъ намѣрихъ нѣколко кавалери; отъ тѣхъ повечето бѣха отъ моята категория хора, т. е. ергени. И тѣ не бѣха весели както други пжтъ. Попитахъ ги изъ отдалѣкъ за отсѣтствующитѣ дами, но констатирахъ само това, че тѣ не бѣха расположени да разкажѣтъ грозната истинна. И азъ не настоявахъ, понеже испитвахъ въ себе си неприятно прѣдчувствие и се повърнахъ обратно въ салонѣтъ.

Приближихъ се до г-жа Е-ва. Тя разговаряше съ г-жа Ч-ва. Тая посѣдната бѣ отъ числото на гоститѣ и единственната госпожа отъ тѣхъ, съ която имаха честта да се познавамъ. Помжчихъ се да при-

побѣждава студа: той се огрѣлъ съ семейството. Ала страха и съвѣстѣта настѣдили студа, и Л. се моли на М. да го не обажда, да го прости, — ще му плати, кога спечали. Но лѣже ли се бай ти Ганю! М. заявява на кмета. Крадецъ! изревалъ послѣдния и му съставилъ актъ. Крадецъ! важно се обадилъ Мировий Сѣдия и осѣдилъ клетника на 20 дена затворъ, плюсъ щетитѣ. Крадецъ, но по нужда натурална, извинима, постановилъ най-сетѣ Окрѣжний Сѣдъ. Л. ще плати 5 лева щети.

— **Театръ.** Съ особенно удоволствие съобщаваме на читателитѣ си, че тукашното офицерско общество, на 15 того ще прѣдстави драмата „Стефанъ Караджа“ и комедията „Тримата Ефрейтори“ въ новопостроения театраленъ салонъ.

*** На 7-й того, повторно се прѣдстави драмата „Иванку“ въ градѣтъ ни. Този пжтъ излѣзе доста сполучлива.

*** Същата любителска трупа на скоро ще прѣдстави драмата „Хажовѣ“ отъ Вазова.

*** Женското дружество въ градѣтъ ни на скоро ще даде една литературна-музикална вѣчеринка.

*** Учителското дружество приготвяла да прѣдстави Шиллеровитѣ „Разбойници“.

*** Благотворителното дружество „Съгласие“ на 15 того ще даде една танцователна вѣчеринка.

*** Въ градѣтъ ни се състави и драматическа трупа „Искрица“, но нищо още не сме видѣли на дѣло. Желателно е да се не испускатъ хубавитѣ зимни нощи.

*** За всичкитѣ тия прѣдставления и вечеринки ще държимъ бѣлѣжки.

СЪДЕБНА ХРОНИКА

Назначени дѣла за разглѣждане отъ Плъв. Окр. Сѣдъ А. ГРАЖДАНСКИ.

16-й Януарій 1895 год.

Дѣло № 177/91 г. на Найдѣнъ Цонковъ отъ с. Горни Дѣбникъ, съ Горно-Дѣбникската Община за 280 лева и 20 ст. (апелативно).

„ „ 1/89 г. На Айше Асанова съ Цвѣтко Петковъ и Янаки Науновъ отъ с. Каменець за 786 лева (апелативно).

„ „ 7/90 г. Лазара Тошова отъ с. Рибенъ съ Иванъ, Лесо и Михалъ Кенови отъ сѣщото село за недвижими имотъ (апелативно).

„ „ 78/91 г. П. Табаковъ повѣреникъ на Исмаилъ Ефенди Х. Ахмедовъ съ Бошко Гергевъ отъ с. Савомирди за 763 1/2 лева по записъ (апелативно).

17-й Януарій

Дѣло № 188/91 г. Ив. Ив. Доковъ, повѣр. на П. Лачовъ и др. срѣщу Нейко Мачовъ отъ село Беглеа, за 4820 лева. —

„ „ 202/92 г. Михаилъ Х. Константиновъ повѣр. на Петръ Стаменовъ, съ Горанъ Бѣловъ и др. за 3192 лева.

„ „ 180/99 г. По апелационната жалба на Иванчо Коповъ отъ Плъвенъ. —

„ „ 203/92 г. Иванъ Пѣевъ отъ с. Гривица, съ Тодоръ и Ив. Фѣичовъ за наследство —

крія втлѣнението си и, мисля, че до нейдѣ удачно имъ прѣдадохъ своето удоволствие, за гдѣто ги виждамъ на вечеринката. Не се продължи бѣсѣдата ни дълго и стана дума за впечатлението, което призвежда вечеринката. Азъ побързахъ да не пропусна случая и попитахъ г-жа Е-ва за отсѣтствующитѣ дами, но тя вмѣсто отговоръ съ увлечение ме запита:

— Ахъ, г-нъ Пилиловъ, няма вий не знаете, че тѣ демонстративно излѣзоха изъ салона въ врѣме на вальсѣтъ?

— Да г-жо, незнай — отговорихъ азъ —; туй види се е станжло прѣди моето пристиганіе. Тази вечеръ азъ малко закъснѣхъ. Но позволете, моля Ви се, да попитамъ: какво значи всичко това?

Още не бѣхъ задалъ тоя въпросъ, когато г-жа Ч-ва станж за да протанцува съ единъ изияшенъ кавалеръ.

— Видите ли г-нъ П-въ, — каза г-жа Е-ва — мойтѣ другарки възненавилѣли г-жа Ч-ва. Защо? — сама не знаа. Щомъ се показа тя у вратата и тѣ всички изведижаха напуснаха салона и се затвориха въ дамската стая. Отъ всичко това се вижда, че тѣ искатъ да изгонятъ г-жа Ч-ва; но пжлза, че тѣ съж този си постѣпкъ ще направятъ, да не идватъ гости. Г-ца Вѣра Разумова, звѣздата на вечеринкитѣ ни, вече си отиде, заедно съ г-нъ В-въ. Вий забѣлѣзвате ли, че всичкитѣ гости съж поразени?

— Да, г-жо; и азъ съжъ трѣснжтъ отъ този фактъ

Пилиловъ

В. УГЛАВНИ.

19-й Януарий

Дъло № 477/93	г. Апелационна жалба на Петко Христовъ отъ с. Орѣховица,
„ „ 332 „ „	жалба Нинчо Христовъ и Цоло Дяловъ отъ Луковитъ
„ „ 153/94	г. Апел. жал. на Василъ Велювъ отъ с. Радемирци
„ „ 156 „ „ „	Тенчо Илиевъ отъ с. Агленъ
„ „ 157 „ „ „	Двко Петковъ отъ с. Агленъ
„ „ 258 „ „ „	Тено Петровъ отъ с. Агленъ
„ „ 159 „ „ „	Деко Диновъ отъ с. Агленъ
„ „ 160 „ „ „	Атанасъ Ангеловъ отъ с. Агленъ
„ „ 161 „ „ „	„ „ „ „
„ „ 162 „ „ „	М. Илиевъ отъ Агленъ
„ „ 163 „ „ „	„ „ „ „
„ „ 164 „ „ „	В. Сименовъ „ „

20-й Януарий

Дъло № 376/93	ц. Тоти Иванчовъ и др. отъ с. Бохотъ съ Мачо Андрѣевъ и др. за побой.
„ „ 411 „ „	Асанъ Карабиберовъ и др. отъ Плѣвентъ съ Маринъ Даковъ за побой.
„ „ 466 „ „	Гиорги Банчовъ отъ Плѣвентъ, съ Илия Игнатовъ за побой.
„ „ 467 „ „	Фичо Велювъ отъ Плѣвентъ съ Иванъ Гетовъ за нанисанне побой.
„ „ 480 „ „	Петръ Николовъ съ Албинъ Цибулски и др. за побой.
„ „ 493 „ „	Игнатъ Я. Игнатовъ съ Савра Ивановъ за побой.
„ „ 506 „ „	Моно Цѣловски отъ с. Писарово съ Г. Ивановъ и др. за побой.
„ „ 508 „ „	Стоянка Захаријева отъ с. Мар. Тръстеликъ съ Иванка Цѣнова Младенова, за побой.
„ „ 510/93	г. Марко Ваювъ отъ с. Мървица, съ Мишо Ясенски отъ сжщото село за нараняване.
„ „ 510/93	г. Митю Станевъ отъ с. Червени Бръгъ, съ Митко Атанасовъ отъ сжщото село за заканване за убийство.

Произшествия. 7-й Декемврий прѣзъ деня. Запалени отъ баджата, училищното здание въ с. Дол. Дѣбникъ, Плѣв. Огюлия изгорѣло цѣло цѣленичко. Загуба 21.004 л.

— 25 Декемврий прѣзъ нощта. 12 годишното хлапе, Христо Ивановъ, отъ с. Крушовица, Плѣв. Околия строчило 2 люкена гъ града. Отъ единия взело: 19 телни кородони за часовници и други дреболии за 1, 30 ст. По-търиевии: Несимъ Нетаъ, Леви и Али Релимовъ.

КНИЖНИНА

„Църковенъ Вѣстникъ“, религиозно-нравствено списание. Година I Брой I. Редактори Свещеникъ М. Г. Минковъ и учителъ: Гр. Несторовъ. Печатница „Бжрджа-ли“ Хасково, 1894 година.

Отъ както нашето отечество испъкна като самостоятелна държава на Балкански полуостровъ, у насъ между другитѣ вѣяния, твърдъ релефно се отрази и западното идеалистическо. Обаче това послѣдното не малко повлия и за моралния ни упадъкъ. Развратътъ и демарализацията у насъ сж заменили първитѣ наши хубави нрави, за които ни въсхвалявахъ мнозина европейски учени пхтишественици въ сжчиненията си. — Ний, като народъ, едва що сме освободени отъ петвѣковния мракъ, дойдохме до едно таква самозабравение, щото всички прѣгърнахме европѣйщината, недоразбраната цивилизация, подиръ което не закъсянахъ и ония гнили западноевропейски идеи да ни посѣтятъ, които намѣриха горѣши поклонници и проповѣдватъ изъ между младия ни и непросвѣтенъ още народъ тѣзи доктрини.

Отъ всѣкого днесъ се констатира факта, че нашия народъ е испадналъ така ниско въ морално отношение, щото това обстоятелство за бждѣето на народътъ ни, традициитѣ лошо обѣщава. Като пишемъ тѣзи прѣдварителни нѣколко думи, душата ни се облива въ кръвъ, като си спомнѣмъ само какъ почитание имаше таия народъ прѣди освобождението ни къмъ църквата, която влияше характеръ, чистота и правда въ душата на всѣки българинъ и какъ глѣда сега той прѣвратително къмъ този Божи Домъ! — По-големата частъ отъ нашия печатъ захласнатъ сж вътрѣшнитѣ партизански борби нѣмѣто да изададе мощния си гласъ върху тѣзи общенародна гибель, но уви! още повѣче сѣе демарализация и развратъ между народа ни.

Но ний ще се утѣшимъ за сега съ тия явления, които прѣзъ послѣднитѣ 2-3 години захванаха да се забѣлжаватъ въ нашия литературенъ миръ. Да, утѣшително е явлението и отъ тѣзи страна, че ний, пишущитѣ тѣзи рѣдове, още прѣди 4-5 години издигнахме не-

мощния си гласъ въ единъ духовенъ журналъ — *нуждата отъ духовна литература*. Този гласъ, обаче, не биде „вопющъ у пустынь“, но намѣриха се ратници, които взеха бѣлѣжка. Младия теологъ г-нъ *Доброладний* пустиа първитѣ религиозно — нравствени лжи отъ гр. Самоковъ съ своя „Православенъ Проповѣдникъ“. Единичкия религиозенъ — общественъ в. „Селянинъ“ намѣри и свой другаръ. Обаче края на минхлата 1894 г. не ни лиши и съ другъ религиозно-нравственъ журналъ. Накъ отъ единъ малкъ градецъ — Харманлий — подобенъ на Самоковъ роди и трети журналъ — „Църковенъ Вѣстникъ“ списванъ отъ двама просвѣтителни народни — свещеники Минковъ и учителъ: Несторовъ. Ето кои чувства сж ги подбудили за да започнатъ това свято дѣло: „... въ нашитѣ свѣтски списания и вѣстници, въобще никакъ не е прието да се пише нѣщо по религията, да се практикува на тѣми отъ Богословски характеръ и т. н. За да намѣримъ подобно нѣщо, ний сме принудени да го диримъ изключително въ специални по това списания и вѣстници, а нѣкъ отъ друга страна гледаме, че въ нашата духовна литература (?) се чувствува оскѣдностъ отъ добри религиозно-нравствени книги, списания и вѣстници, и че отъ денъ на денъ пропада въ религиозно-нравствено отношение...“

Въ първия номеръ отъ този журналъ между другитѣ полезни статии особено заслужаватъ внимание статийки: „Не събразяйтеся въкъ сему“ и „како значение има прѣподаването на Законъ Божий въ народнитѣ училища“. Въ първата статия доста справедливо се кори нашия народъ: „... свѣрѣменнитѣ наши нрави — казва „Цер. Вѣст.“ — сж духъ на невѣрие и безчестие, на гордостъ и користолюбие, на лажката и кражбата, на раскоша и разврата...“ Въ втората статия зачеква единъ отъ доста важнитѣ училищни въпроси — „прѣподаването на Законъ Божий въ училищата“. — Ний по-горѣ спомѣнахме, че разнитѣ гнили идеи които ни идватъ отъ западъ и които намѣрватъ доволно число адепти, отъ младитѣ хора, сж источникътъ на безбожието и демарализацията у насъ. Обаче единъ отъ най-важитѣ фактори за прѣмахването на това зло, освѣтъ създаването на духовна литература у насъ, но за учащата младежъ доста ще способствува, ако въ нашитѣ класни и срѣдни училища се назначатъ такива учители по Законъ Божий хора съ духовно образование, хора които сж запознати съ учението на религията. При това да се умножатъ часоветѣ по Законъ Божий въ всѣкиятѣ училища; да се въведе въ нашитѣ гимназии и педагогически училища прилично мѣсто на философията, като се почне отъ логиката и психологията. Такъвъ въведенъ въ нашитѣ училища не малко ще спомогнатъ на учащитѣ. Спорѣдъ сегашнитѣ програми въ нашитѣ училища и повечето отъ учителитѣ въ тѣхъ сж хора въодушевляющи съ новитѣ идеи така щото достатъчно е въ нѣкое училище, когато учителя расправя на ученицитѣ си какъ Богъ направилъ въ седемъ дни свѣтътъ и съдѣ него да влѣзе учители по естественнитѣ науки и да расказва на ученицитѣ за образуването на земята сж потребни нѣколко хиляди години. И ето ви едно противорѣчие въ тѣзи двѣ науки. А понеже ученицитѣ не сж викинали въ сжщността на науката, а само повърхностно сж запознати, то въ тѣхъ се поражда съмнение. И ако рече ученикъ да се отнесе за обяснение у учителя по Божий Законъ, послѣдния като не се ползува съ нуждитѣ познания по богословието и философията, то такъвъ не е въ състояние да осѣтили себѣ си, камоли ученика по този въпросъ. Ето защо ний намираме за нужди горнитѣ наши бѣлѣжки.

Изобщо „Църковния Вѣстникъ“ още въ първия си брой зачекна единъ доста важни въпросчета, на които, за голѣмо стжаление, не се обърна никакво внимание, нито поне отъ пресата. Добръ ще стори, редакцията на „Ц. В.“ ако употреби по-голѣмичко старание въ ортографията и языкитѣ. При това да се избѣгва за напрѣдъ тѣй честото и не на мѣсто прѣкъсване статийтѣ, каквито само въ първ.я брой сж недовършени петъ такива статии. За да се избѣгне това послѣдното, редакцията трѣбва да се съобразява прѣди всѣчко съ колонитѣ и страницитѣ, които има на расположеение и въ прѣдъ видъ на това да се пише.

По Окржното на Г-на Величкова.

Приятно ни изненада окржното на Г. Величковъ, къмъ училищнитѣ инспектори. Макаръ и да не сме съгласни въ нѣкои принципиални въпроси съ Г. Величкова, пръвсѣ туй, ний не можемъ отказа факта, че такъва *явление* до сега е било рѣдкостъ и че би било цѣла епоха за учебното ни дѣло, ако Г. Величковъ изпълни туй, което обещава.

Велика е задачата на учителя — туй самъ Г. Величковъ високо и рѣшително исповѣдва. Въ страни, като България, гдѣто нѣма още рѣдка общественна диференциация и за туй распрѣдѣление на труда, задачата на учителя става още по тѣжка, но за туй и по велика. Учителя е тогава не само учителъ въ училището, но прямо и по необходимостъ, учителъ на народа си. Отъ неговото умѣние и способностъ зависи, „да приготви поколения, които да бждѣтъ достойни да се ползуватъ отъ придобитата свобода и я исправятъ оръдие на всеостраненъ и ползотворенъ прогресъ.“ Смѣло Г. Величковъ се провиква: „Бждѣето на България е въ нашитѣ ръце. То ще бжде такова, каквото го приготви училището“.

И дѣйствително, широки хоризонти се откриватъ за учителя у насъ. До сега той е билъ мозакъ на обществото ни, центръ, който е псумалъ най-благоотворни и сжжителни лжи въ труднитѣ минути, които сме прѣкарвали.

Но за жалостъ, не можемъ да не признаемъ печалния фактъ, че при всѣкиятѣ благородни усилия на учителя, калнитѣ партизански страсти сж успѣвали да го поставатъ въ зависимостъ. Ужаснитѣ ни безпринципни наши борби за кокалъ, така или иначе, найсетне посетиха върху независимостта на учителя и той трѣбваше макаръ и не безъ борба, да се покор на железния законъ на необходимостта, да млчи и се съгласява съ работи, които би трѣбвало да бждатъ публично оплюти. И отъ друга страна какъ о самъ призива Г. Величковъ, прѣжията централизация на Мин. на. Народ. Просвящение е била една отъ най-главитѣ причини за неспгърността на учителя. Достатъчно е било една клюка за пѣкой учителъ, отъ нѣкоя високопоставена личностъ за да бжде той уволненъ или прѣмѣстенъ.

При това състояние на работитѣ, лѣсно е да се разбере, че нему му е невъзможно да исплънява искренности и въодушевление, двойната си обяза постъ на: всенитателъ въ училището и просвѣтителъ отвънъ и че ролята му ще се свѣрши съ училището, а не обратното, както казва Г. Величковъ. Г. Величковъ е дѣйствително младъ и ние сме увѣрени, че писелъ окржното си искрено, а не съ нѣкакви намѣрения. За туй, ний сме надѣваме много нѣщо да издржи за *материалната* и *морална* независимостъ на учителя. — Но при все туй, ний сме малко скептици, защото горчивий опитъ ни е научилъ, че въ повечето случаи общанията си оставатъ черно на бѣло само. Горчиво е наистина, кога човѣкъ е изоставенъ самъ на себи си, кога трѣбва да се бори самъ съ всевъзможни прѣпятствия и при туй на всѣка минута рискува да си причини краката! Печално е, че почти никакво внимание не се обърна на училищскитѣ протести и заявления изъ цѣла България? Но що да се прави? ... Ний само единъ цѣръ виждаме и то твърде радикаленъ, той е въ добрата воля на учителитѣ въ тѣхното искрено желанне да помогнатъ на страждущия, за да си помогнатъ сами. Нѣка учителитѣ изъ цѣла България се здружатъ и образуватъ свои дружества, които да развиятъ една широка просвѣтителна дѣятелностъ. Нека освѣтлятъ обществото върху положението му и положението си, нека най-послѣ се постараятъ да го всенитатъ политически и морално, и кога окржающитѣ съзнаятъ свойтѣ права на граждани и съумѣятъ да ги пазятъ, тогава и учителя ще бжде на висотата на положението си, спречъ такъвъ, какъвто му налагатъ да бжде днешнитѣ обществени условия: всенитателъ въ училището и просвѣтителъ отъ вънъ. Тогава само той ще да бжде *материално* и *морално* независимъ. Какъ и да е, мислитѣ, които искава Г. Величковъ въ окржното си, му праватъ честъ и като напрѣдничавъ общественъ дѣятелъ, учителското тѣло има много нѣщо да очаква отъ него.

Българ. Драмат. Труппа „ИСКРИЦА“

Приемаме актиорки съ мѣсечно възнаграждение, които иматъ практика: 1) при практика 6 мѣсечна, мѣсечно възнаграждение — 100 лева, 2) при практика година — 120 лева, 3) при година и половина — 135 лева и 4) при 2 и повече години — 150 лева.

Документитѣ да се испращатъ до Директора: Г. Д. Влаховъ гр. Плѣвентъ. 1 — 3

„ЗОРНИЦА.“

Седмиченъ вѣстникъ, който се издава въ Цариградъ, и който отъ началото на 1895 година встъпва въ 20 та си годишнина е била толковъ дълго врѣме прѣдъ читателитѣ, и тѣ тѣй добръ сж я оцѣнили, щото нѣма нужда сега отъ особни прѣпорѣчания. Тя е била единъ отъ най-независимитѣ, най-безпристрастнитѣ вѣстници върху политически и разни други въпроси, които тя е зависяло отъ нея.

Навѣрно, читателитѣ ще продължаватъ и за напрѣдъ да подкрѣпятъ този най-старъ на български и общепознатъ вѣстникъ.

Годишна цѣна за България 7 лева, прѣдплатени. Всѣчко се отнася до: Редакция „Зорница“. American Han. Constantinople Turquie. 1 — 15

ОБЯВЛЕНИЕ.

Подписанитѣ обявяваме, че продаваме собственния си дюкянъ, находящи се въ гр. Плѣвентъ „Александровска улица“, подъ № 897, при съсѣди: Пеко Христовъ Кротковъ и Пажо Дановъ.

Желающитѣ да го купятъ нека се явятъ при продаватѣтѣ за споразумение.

гр. Плѣвентъ 14 Януарий 1895 година

Съ почитание

Тодѣръ Цоловъ Черния

Димитѣръ Черни Тодоровъ.

1—2

Администрацията явява на Г-да прѣдплатившитѣ абонати за в. „Недѣля“, че въ идущия № ще отбѣлжи имената имъ, за да видятъ читателитѣ, кои сж искренитѣ и честни платци.

Плѣвентъ, Печатница въ Банкрдиневъ и Рачевъ.

Отговоренъ-редакторъ: Д. М. Шапкарровъ.